

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 30. Priscillianus morti adjudicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

gabat, ut reorum sanguini parceret, di-
 cens, sufficere, si lata ab Episcopis sen-
 tentia, quod essent hæretici, ex Eccle-
 siis pellerentur; denique rem sine exem-
 plo esse, ut causa Ecclesiastica Judici sæ-
 culari submitteretur. Ithacius, S. Marti-
 ni exhortationibus pejor factus, ausus est
 virum Sanctum hæresis accusare, nem-
 pe more suo, omnes calumniabatur, quo-
 rum vitæ Sanctitas morum ejus impro-
 bitatem redarguebat. Sed tanta fuit S.
 Martini apud Maximum Imperatorem
 auctoritas, ut illo temporis spatio, quo
 ipse Trevisis fuit, reorum judicium dif-
 ferretur, & Maximum, cum ipsi abiturus
 valediceret, permoverit, ut fidem daret,
 se reorum sanguinem non fufurum.

§. XXX.

Priscillianus morti adjudicatur.

Post S. Martini abitum Imperator cessit
 malis consiliis Episcoporum Magni,
 & Rufi, quorum secundus Episcopus in
 Hispania fuisse creditur, posteriori tem-
 pore ob hæresin depositus. Ergo lenitatis
 oblitus Priscillianistarum causam Evodio,
 quem Præfectum Prætorii creaverat, ju-
 dicandam commisit, viro justitiæ amanti,
 sed præfervido, & magis quam par esset,
 rigido. Is de Priscilliano bis quæstione
 habita, eum plusquam unius criminis
 proprio ore convictum tenuit; non enim
 nega-

Sæculum IV.
 A. C. 383.

Sæculum IV.
A. C. 383.

negabat, se studiis omnino pudendis operam dedisse, noctu conventiculis cum perditis mulieribus interfuisse, atque orationes nudo corpore peragere adfuisse. Ergo Evodius convictum pronuntiavit, misitque in carcerem, donec quæ in quæstione comperisset, detulisset ad Cæsarem; ubi allata iudicii acta Imperator inspexit, Priscillianum, & complices capitis damnandos existimavit. Tunc demum intellexit Ithacius, quanto Episcoporum odio se ipsum esset oneraturus, si ultimis actionibus contra hos reos adesset, nam adhuc semel iudicandi erant & sententia finalis pronuntianda, jamque plurimum invidia sibi contraxerat, quod etiam miserorum quæstioni adstare sustinisset. Itaque ne omnium odia in se crescerent, discessit, atque Imperator alium loco ipsius Actorem constituit, quemdam, cui nomen Patricius, fisci advocatum. Hoc igitur Actore, Priscillianus ad mortem damnatur, & cum eo duo Clerici Felicissimus, & Armenius, qui ante breve tempus, relicta Ecclesia Catholica, ipsum secuti fuerant. Latrocinianus quoque Laicus, & Euchrocia capite damnati sunt, & hi quinque ultimo supplicio puniti. Instantius Episcopus jam antea in Conciliis Cæsar-Augustano, & Burdegalensi damnatus in Insulam Sylinam, ultra Britanniam sitam, relegatus est. Tunc etiam

*Patati pater
neg. n. 29.*

iam aliorum Priscillianistarum causa dis-
 cussa; Asarinus, & Aurelius Diaconi ad
 pœnam capitalem damnati. Tiberianus
 in dictam Insulam relegatus. Bona ejus
 fiscus abstulit. Tertullus, Potamius, &
 Joannes mitiori exilio in Gallias ad tem-
 pus missi, quod essent conditionis infe-
 rioris, & se ipsos, cum consciis ante ha-
 bitam quæstionem accusando, majori
 commiseratione digni. Hoc rigore Ma-
 ximus in Priscillianistas animadvertit.
 Eodem tempore una mulier, nomine Ur-
 bica, cum pertinacissime illorum hæreti-
 corum impietatem defenderet, a populo
 Burdegalensi lapidibus oppressa.

Priscilliani supplicium Sectam ejus
 non extinxit, sed auxit. Sectatores ejus,
 qui Magistrum ut Sanctum suspexerant,
 cultum Martyri debitum exhibuere; nec
 sanctius eis fuit juramentum, quam si
 quidquam in ejus nomine promitterent.
 Priscilliani, aliorumque, morte affecto-
 rum, corpora in Hispaniam revectorum, &
 solemnibus exequiis honorata. S. Hiero-
 nymus, cum exinde post septem, octove-
 annos suum Catalogum Scriptorum Ec-
 clesiasticorum scriberet, ubi de Priscillia-
 no loquitur, dicit, Idacii, & Ithacii factio-
 ne ad mortem condemnatum, eumque
 a quibusdam de Gnosticorum Hæresi ac-
 cusari, ab aliis autem defendi. At po-
 sterioribus hoc factum melius edoctus, tan-
 quam

Sæculum IV.
 A. C. 383.

Chr. Prosp.
 an. 385.

Sæculum IV. quam de homine hæretico loqui non du-
 bitat, & iuste condemnato. Priscillia-
 num plura opuscula scripsisse memorat,
 & de opusculis Matroniani, & Tiberiani,
 qui ambo erant hujus Sectæ, & Hispani,
 ita loquitur: *Matronianus, qui idem ac
 Latronianus esse creditur, doctus erat, &
 elegantes versus canebat. Tiberianus sua
 hæresis apologeticum stilo turgenti, & ja-
 ctanter composito, scripsit; in exilio,
 ærumnarum pertæsus, a Priscillianistis
 se separavit, at aliam culpam admisit, dum
 filiam suam, quæ Deo Virginitatem con-
 secraverat, nuptui dedit.*

§. XXXI.

Symmachi Relatio.

Am. l. XXI. c. XXVII.
Sup. l. XIII. §. 45. lib. XV. §. 3.
 Gentilibus, quos Gratianus legibus edi-
 tis presserat, ipso e vivis elato, spes
 rediit, rem suam publicam sub debili Re-
 gimine pueri Valentiniani, & mulieris,
 Matris ejus, posse resurgere. Constan-
 tius Romam adveniens anno 357. ex lo-
 co, quo Senatus conveniebat, aram Vi-
 ctoriæ auferri jusserat; at jubente Julia-
 no denuo erecta, Valentiniano primo
 Imperante, stare permessa est. Gratiano
 rerum potito, rursus destructa, qui præ-
 dia templorum, redditus, Sacrificiis, &
 Pontificum sustentationi destinatos, cen-
 sus Virginum Vestalium, quibus etiam
 ademit privilegia, fisco adscripsit; imo
 illa